

รอดตายจากไส้ติ่งแตก

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

๒๐ เมษายน ๒๕๓๗

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๘

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล (หลวงพ่ोजรัญญู ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8004

เรื่องนี้เป็นเรื่องกฎแห่งกรรมของอาตมา ที่เป็นเหตุให้อาตมาต้องมีเวรกรรม และต้องรับใช้หนี้กรรมถึงสองครั้งสองครา อาตมาจำได้ว่าเมื่ออาตมายังเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมสองอยู่นั้นเคยไปเห็นเขาตองโก่กัน อาตมาก็อยากลองตองดูบ้าง เลยไปเอาที่บ้านมาผ่าท้อง ดึงเอาไส้ของมันมาผูกแล้วจับไส้มันยัดเข้าไปอย่างเดิม เสร็จแล้วก็เย็บท้องมัน ปรากฏว่าโก่ที่บ้านไส้เน่าตายไปหมดเลย ๒๐ ตัว แล้วยังไปตองบ้านอื่นอีก ตายหมด เพราะไม่ได้เรียนมาก่อน ได้แต่ไปจำเขามา ทำให้อาตมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ ต้องไส้เน่าปวดท้องจนถึงเกือบจะเสียชีวิตไปในโบสถ์เมื่อครั้งนั้นแล้ว

แต่ผลกรรมที่อาตมาได้สร้างไว้กับการตองโก่ในครั้งนั้น มันยังไม่หมด มันยังติดตามมาซ้ำเติมอาตมาอีกในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ อาตมาไปส่ง พันตำรวจโทชน อินทนา เพื่อไปรับตำแหน่งหน้าที่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ไปป่วยไส้ติ่งแตกบนรถไฟ

ที่อาตมาต้องไปส่งท่านพันโทชน อินทนา ก็เพราะความเป็นห่วง คิดว่าเขาต้องเกิดเรื่องเดือดร้อนแน่หากอาตมาไม่ไปส่ง เพราะว่าที่อำเภอชะอวดในสมัยนั้นมีคอมมิวนิสต์อยู่มาก ที่เขาต้องการย้ายท่านไปก็เพื่อให้ไปปราบพวกคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีตำรวจคอยเป็นพวกอยู่ด้วยสิ

ไปถึงก็จะให้ท่านเซ็นรับหน้าที่ อาตมาก็ต้องห้ามไว้ไม่ให้เซ็นชื่อรับมอบปิ่นในวันนั้นเลยใช้ให้คุณนายไปเชิญพวกผู้หญิงภรรยาตำรวจมาทำความรู้จักกับอาตมาก่อน ไม่ต้องพาพวกผู้ชายมา

เหล่าพวกผู้หญิงเมื่อรวมกลุ่มกันได้ก็เอาเชียว คุยกันใหญ่ว่าสามีฉันเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ คุยกันสะบัดเลย ไม่รู้ว่าอาตมาจะสาวหาเหตุ ตกลงพวกผู้หญิงภรรยาตำรวจก็บอกเรื่องจริงออกมาหมดเลย นี่โยมจำไว้ละ ใครที่เป็นตำรวจ หากมีเรื่องลับอย่าไปบอกให้ภรรยาฟังนะ เดี่ยวได้ออกตลาดบอกออกหมดเลย ว่าสามีฉันจะไปจับเสือที่นั่น จะไปปราบเสือชื่อนั้นชื่อนี้ระวังนะ

เมื่ออาตมาารู้เรื่องราวต่าง ๆ ก็เตือนท่านไม่ให้รับมอบหมายงานชิ้นนี้ เพราะท่านเป็นคนซื่อสัตย์ เดียวจะโดนพวกนี้เล่นงานเอา เลยท่านก็ไม่ยอมเซ็นรับและทำการตรวจสอบว่า ปีนอยู่ที่ไหน ให้ไปนำมาจนครบจำนวนก่อน เพราะของเหล่านี้เป็นปืนหลวงทั้งนั้น เลยได้ปืนคืนมาหมด ท่านเลยเซ็นรับได้ ที่อาตมาต้องไปส่ง เพราะรู้ว่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้

อาตมาารู้ตัว ว่าไส้ตั้งต้องแตกแน่ ๆ คงจะไม่ได้กลับมาวัด คงจะเสียชีวิตอยู่บนรถไฟ เสียแล้ว แต่ก็ได้รับปากไว้แล้วว่าจะไปส่ง อาตมาก็เลยต้องไป คิดว่าหากจะต้องไปตายบนรถไฟก็ไม่ใช่ไร เพื่อชดใช้หนี้กรรมที่ทำไว้ จะได้อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรต่อไป

อาตมาก็ขึ้นรถไฟไปส่งเขา ก็เกิดปวดท้องรุนแรงมาก อาตมาปวดมากในตอนนั้น หลังอเลย มันปวดที่สุด ปวดตรงบริเวณท้องน้อย ไม่ใช่ปวดข้างบนนะไส้ตั้งนะจำไว้ มันอักเสบมากเอามือจับไม่ได้เลย ท้องมันเขียวหมดเลย ก็เอายาบริบูรณบาล์มทาเข้าไปก็ไม่ได้ผล มันร้อนไปหมด สักครู่หนึ่งอาตมาก็อาเจียนออกมา เลือดกบปาก อาเจียนออกมาเป็นเลือดเต็มกระโถนเลย โยมเฉลาเขาก็ช่วยเอาไปเทให้ เลือดที่ออกมามีกลิ่นเหม็น เป็นเพราะไส้ตั้งมันแตกอยู่ในท้องแล้ว

เสร็จแล้วอาตมาก็ถ่ายออกมาเป็นน้ำเลือดน้ำหนอง ออกมาทางทวารหนักทวารเบา ก็ได้โยมเฉลา กับจ่านายสิบคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยดูแลและคอยทำความสะอาดที่ห้องน้ำให้

คนที่อยู่บนรถไฟเขาก็มาดู เขาก็บอกว่า “อาการของหลวงพ่อนักขนาดนี้ ตามธรรมดาไม่รอด คงต้องเสียชีวิต” เขาก็บอกอย่างนั้นนะ เพราะตามธรรมดาคนที่ไส้ตั้งแตกมีไหมที่ไม่ตาย

โยมเฉลาภรรยาท่านพันตำรวจโทชน เห็นอาตมาเป็นอย่างนี้ก็ร้องไห้ใหญ่เลย ทำให้คนที่อยู่โบกี้เดียวกับอาตมาพลอยร้องไห้ไปด้วย พวกเขาคิดว่าอาตมาตายเสียแล้ว เพราะลองเอานิ้วมีอวางดูที่จมูกแล้วเห็นอาตมาไม่มีลมหายใจ

อาตมาก็คล้ายว่าสลบไป เป็นเวลาสามชั่วโมง เมื่อสลบไปแล้วก็ไปเจอผู้คนมากมาย แสดงว่าเราไม่ได้อยู่กับคนเดียวบนรถไฟ อาตมาเลยเดินไปคุยที่นั่นคุยที่นี่ ก็เหมือนเราเดินไปเฉย ๆ

มันไม่เหมือนกับว่าเป็นความตาย มันคล้ายสลบไปเฉย ๆ คล้าย ๆ หลับแล้วฝันไป พอตื่นขึ้นมาอีกทีก็เห็นโยมเฉลา กำลังร้องไห้ อาตมาก็ไม่รู้ว่าเป็นเวลาเท่าไร ก็ชั่วโมงแล้ว รู้แต่ว่าที่เดินออกไปเที่ยวนั้นเป็นเวลานาน ไปเจอเพื่อนที่ตายไปแล้วก็ไปคุยกับเขา เขาก็ถามอาตมาว่า “พระเดชพระคุณครับ ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร” อาตมาก็ตอบเขาไปว่า “ก็จำได้ว่า กำลังเดินทางมา จะไปส่งผู้บังคับกองเขา ก็พอดีเกิดมาปวดท้องมันแน่นไปหมด เลยสลบหมดความรู้สึกไป” มีอีกคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “มันคงเป็นเวรกรรมมาตามสนองหลวงพ่อดี

ครับ” อาตมาถึงนึกขึ้นได้ว่าคงจะจริง เพราะตอนเป็นเด็กเคยไปตอนไก่เสียจนมันใส่เนา ปวดท้องทรมานจนมันตาย ก็นึกสงสัยว่ามันที่เราไม่ควรไปทำมันเลย เป็นเวรเป็นกรรมให้เราต้องมาชดใช้หนี้ ณ บัดนี้แล้ว

พออาตมาฟื้นขึ้นมา อาการปวดท้องก็ไม่มีแล้ว มันไม่รู้สึkpวด ลืมตาขึ้นมาเห็นโยมเฉลากำลังร้องไห้ ก็ถามเขาไปว่า “อ้าว เป็นอะไรไป ทำไมมานั่งร้องไห้” โยมเฉลาก็ยิ่งร้องไห้ใหญ่ พูดยังไม่รู้เรื่องเลย

ก็ขอเล่าผ่านไปจนกระทั่งอาตมาไปถึงที่สถานีชะอวด ตอนลงจากรถไฟ หลังแข็งไปหมดเลย จำนายสิบก็เลยช่วยเข้ามาประคอง เขาก็เอาแคร่มารับ อาตมาก็ถามเขาว่า “จากนี้ไปไกลไหม” เขาก็บอกว่า “ข้ามรางรถไฟไปเดี๋ยวก็ถึง” อาตมาเลยเดินไป ราว ๆ ห้าร้อยเมตรถึงได้ถึงบ้านพักท่านผู้บังคับกอง

พอถึงบ้านแล้วท่านก็ไปตามหมอที่อนามัยอำเภอบึงกุ่ม เป็นหมอผู้หญิงเข้ามาตรวจดูอาการ หลวงพ่อ เป็นแพทย์หญิง พอเข้ามาตรวจดูอาการของหลวงพ่อเสร็จ ก็รีบโทรศัพท์กลับไปที่อนามัยอำเภอบึงกุ่ม บอกว่าต้องรีบส่งหลวงพ่อเข้าโรงพยาบาลด่วน อาตมาก็รู้ว่าเขาจะเอาไปส่งโรงพยาบาลก็ปฏิเสธเขาว่า “ไม่ไป หลวงพ่อไม่ไป” เพราะรู้ตัวเองแล้วว่าสลบไปแล้ว และฟื้นขึ้นมาแล้ว จะเอาไปส่งโรงพยาบาลทำไม

เขาก็จะเอาอาตมาไปส่งโรงพยาบาลให้ได้ ต้องรีบผ่าตัดด่วน มิฉะนั้นอาจเป็นอันตรายถึงเสียชีวิต เพราะเลือดมันตกในแล้ว อาตมาจึงอธิษฐานจิตว่าถ้าหากถึงที่ตายก็ขอให้ตาย แต่จะขออดทนจนถึงที่สุด

สักพักปรากฏว่าอาตมาอาเจียนออกมาอีก มีน้ำเลือดน้ำหนองออกมาทั้งทางปากทางจมูก จากนั้นก็เดินไปเข้าห้องน้ำ อาตมาถ่ายออกมาทางทวารหนักทวารเบาเป็นเลือดเลย พอถ่ายออกมาหมดมันถึงได้ค่อยยังชั่ว

อาตมาก็ยืนยันว่าจะไม่ยอมไปอย่างเดียว ตายให้ตาย จนในที่สุดหมอเขาก็สนใจ เลยตัดสินใจให้นำเกลือที่บ้าน ให้เสียหลายกระปุก แล้วฉีดยาเข้าที่เส้นบัว เข้าที่สะโพกข้าง ให้อยู่ไปหมดเลย

ระหว่างที่ให้นำเกลือ ก็ใช้ให้คุณนายไปตามพวกภรรยาตำรวจมาอยู่คุยเป็นเพื่อนหน่อย ถึงได้รู้เรื่องอะไรดี ๆ ไงละ โดนหลวงพ่อบอกหมดเลย หลวงพ่อถึงได้รู้ความลับว่าป็นหายไปหลายกระบอก จึงเตือนผู้บังคับกองไม่ให้เซ็นรับเรื่องป็น

จากนั้นวันต่อมาก็เดินทางไปเยี่ยมพันตำรวจโทชัชยา นิยมคำ ผู้บังคับกองสถานีตำรวจ จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งอาตมาคุ้นเคยสมัยท่านเป็นผู้บังคับกองอยู่สถานี

ตำราจฎฐธำเภอพรหมบุรี จากนั้นก็พาคณะไปนมัสการและเวียนเทียนที่พระบรมธาตุ ถึงได้
เดินทางไปส่งท่านผู้บังคับกองที่ชะอวด แล้วจึงเดินทางกลับวัด